

[Aksel Larsen.]

beskeden Prisforhøjelse for Smør og Flæsk paa Hjemmemarkedet, op til 2 Kr. 50 Øre pr. kg for Flæsket og 4 Kr. 25 Øre for Smørret — det er Producentpriserne, der her er Tale om — paa Betingelse af, at vi saa fik en virkelig reel Rabatmærkeordning, og vi tilbød at være med til at skaffe Pengene til Dækning af Statens Udgifter ved hele denne Ordning; den vilde kun komme til at koste Statskassen 91 Mill. Kr., men da der ligger 20 Mill. Kr. i Smørpuljen, blev der kun 71 Mill. Kr. at dække.

Nu ser jeg i en Resolution fra De danske Mejeriforeningers Fællesorganisations Bestyrelse, at man er meget vred over, at Staten ligger paa denne Smørpulje. Man har været samlet til Møde den 3. August og har vedtaget en lang og meget skarp Resolution, af hvilken jeg gerne vil have den højttærede Formands Tilladelse til at citere et kort Afsnit. Der siges:

„Naar Regeringen af handelspolitiske eller andre Grunde mener det nødvendigt at træffe Aftaler om Afsætning af Mejeribrugets Produkter til Priser, der er langt under Fremstillingsprisen, maa det være en Selvfølge, at der paa anden Maade skaffes Kompensation for det herved opstaaede Tab, og man maa protestere imod, at der fra Statens Side lægges Beslag paa en Del af Prisen paa Smør, der eksporteres til andre Lande end England og Rusland. Ligeledes maa man fastslaa, at det Beløb paa ca. 20 Mill. Kr., der vil fremkomme som Overskud af den nugældende Smørordning, ikke bør indgaa i Statskassen, men bør tilfalde Mejeribrugets som Efterbetaling for indeværende Høstaar“.

Jeg synes, det er stærkt, at den Slags kan siges offentligt af ansvarlige Organisationer og Landbrugsledere. Det er ikke Regeringen, der af handelspolitiske eller af andre Grunde har ment det nødvendigt at træffe Aftaler om Afsætning af Landbrugets Produkter til Priser, der er langt under Fremstillingsprisen. Det kan maaske gælde i ganske enkelte, rent isolerede Tilfælde, men i det store og hele har Regeringen — det maa man vel formode om den siddende Regering — bestræbt sig for at faa afsat Landbrugets Produktion i Udlandet til de mest lønnende Priser. Vi har allerede diskuteret det ved første Behandling. Der har hverken fra Medlemmer af dette høje Ting eller fra Landbrugets Ledere eller fra Mejeribrugets Ledere paa noget Tidspunkt været fremsat Ønske om selv at rage Kastanjerne ud af Ilden i England, i Rusland, i Finland

eller i andre Lande, absolut ikke, og i øvrigt er det saadan, at der er visse Lande, hvor Landbruget direkte faar Fordele paa det øvrige danske Erhvervslivs Bekostning. Med Finland f. Eks. har vi en Handelsaftale, der siger, at vi kan faa mere for Smørret, hvis vi vil give mere for Tømmeret. Saa stiger baade den danske Smørpris til Finland og Tømmerprisen fra Finland til Danmark; vi faar fra Finland, tror jeg, i Øjeblikket 5 Kr. 75 Øre pr. kg Smør, men denne Overpris, der gaar til Landbruget, er kun indtjent ved, at Byggeriet i Danmark fordyres. Jeg synes, at under saadanne Omstændigheder skulde Mejeriforeningernes Fællesorganisation gaa lidt stille med Dørene.

Og hvad angaar de 20 Mill. Kr., der er i Smørpuljen, ja, saa blev denne til som Følge af, at Staten i Fjor gik ind paa at garantere Landbruget en bestemt Mindstepris for Smør og Flæsk. Der var Mulighed for, at Staten kunde have faaet et betydeligt Tilsvær efter denne Overenskomst, men Landbruget akkviescerede og sagde: hvis vi kan faa garantere den Pris, saa er det godt. Og saa viser det sig, at fordi Staten til visse Lande har solgt Smør til gode Priser, bliver der et Overskud i Smørpuljen. Men det maa fornuftigvis efter Overenskomsten af i Fjor tilhøre Staten og staa til dens Raadighed ved Tilrettelæggelsen af fremtidige Ordninger.

Vi foreslog endvidere, at man skulde give Tilskud til Indførsel af Foderstoffer, saaledes at Prisen paa disse bringes ned, og saaledes at de billiggjorte indførte Foderstoffer i første Række og i størst Udstrækning kom det lille Landbrug til gode. Dette vender man sig meget stærkt imod, ikke blot fra Venstres, fra de Konservatives Side — og det kan jeg forstaa, for Synspunkterne for en saadan Ordning afhænger vel ogsaa af Hartkornets Størrelse —, men man gør det ogsaa fra Det radikale Venstre, idet man forarget siger: Husmændene ønsker ikke at faa Tilskud. Jeg vil kun svare for mit eget Parti: Vi ønsker heller ikke at give Husmændene Tilskud. Og det er ikke saadan, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller opfatter det, at vi vil give Særfordele til en Gruppe inden for Landbruget, nej, men vi vil fratage en Gruppe inden for Landbruget de urimelige Særfordele, den har haft siden 1940.

Det drejer sig om det store Landbrug, som har haft kolossal Fortjeneste paa Kornet, ikke mindst fordi Frihandelskorn har kunnet skrues op i saadanne Priser, som Tilfældet har været og er. Disse høje Priser vil vi til Livs. Det vil vi, fordi det er af af-